

Sygn. akt III AUa 479/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Urszula Iwanowska
Sędziowie:	SSA Jolanta Hawryszko (spr.) SSA Zofia Rybicka - Szkibiel
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w Szczecinie

sprawy J. K.

przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w S.

o rentę inwalidzką z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji ubezpieczonego i organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 lutego 2013 r. sygn. akt VI U 813/11

uchyla zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w S..

SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSA Urszula Iwanowska SSA Jolanta Hawryszko

Sygn. III AUa 479/13

UZASADNIENIE

Decyzją z 5 maja 2011 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w S. (organ rentowy) na podstawie art. 31 ust. 1 oraz art. 19 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. z 2004 r. nr 8, poz. 66 ze zm.) w związku z art. 11 ustawy z 10.06.2010 r. o zmianie ustawy o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2010 r. nr 113 poz.745) odmówił J. K. przyznania wojskowej renty inwalidzkiej. Organ rentowy powołując jako podstawę prawną art. 19 ustawy z 10 grudnia 1993 r. uznał, że stan zdrowia ubezpieczonego nie kwalifikuje go do jakiegokolwiek grupy inwalidztwa.

Odwołanie od decyzji złożył J. K., wnosząc o zmianę decyzji i zaliczenie do II grupy inwalidów oraz ustalenie, że inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą wojskową, w tym również z inwalidztwa w związku ze służbą wojskową, z tytułu której przysługują świadczenia odszkodowawcze, a tym samym przyznanie prawa do wojskowej renty inwalidzkiej w wymiarze 80% podstawy wymiaru, zgodnie z art. 22 ust.2 ustawy emerytalnej. W uzasadnieniu podniósł, że organ rentowy naruszył art. 19 z zw. z art.20 ust.1 pkt 2 oraz ust. 3 pkt 4 i wydał decyzję odmowną pomimo, że z faktów wynikało, że należało go zaliczyć do II grupy inwalidów, w tym II grupy inwalidów, których inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą wojskową oraz II grupy inwalidztwa z tytułu którego przysługują świadczenia odszkodowawcze w myśl art. 22 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy emerytalnej. Ubezpieczony wskazywał, że jest całkowicie i trwale niezdolny do zawodowej służby wojskowej i częściowo niezdolny do pracy innej niż ta, którą wykonywał przez ostatnie kilkanaście lat. Podkreślił również, że wojskowa komisja lekarska powinna orzec o tym, czy i jakie zatrudnienie oraz w jakim wymiarze czasowym mógłby wykonywać, wykorzystując posiadane kwalifikacje ogólne i przygotowanie zawodowe.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Pismem procesowym z 1.02.2013 r. J. K. wniósł o zawarcie w sentencji wyroku jednoznacznego stwierdzenia, że zaskarżoną decyzję zmienia się w ten sposób, że poczynając od 9.05.2011 r. zalicza się go do II grupy inwalidztwa, a podstawę wymiaru świadczenia zwiększa się o 10% i grupę inwalidzką ustala się na okres do 26.03.2015 r. (zgodnie z treścią opinii biegłych sądowych z zakresu medycyny pracy, psychiatrii, i neurologa z 23.03.2012 r.). Ponadto wniósł o zasądzenie na swoją rzecz odsetek ustawowych za zwłokę w wypłacie świadczenia, liczonych od dnia wydania decyzji z 9 maja 2011 r., a także orzeczenie o obowiązku wyrównania różnicy pomiędzy emeryturą a rentą za okres od 9.05.2011 r. do dnia zapłaty oraz ujęcie tego rozstrzygnięcia w sentencji wydanego wyroku.

Postanowieniem z 28.02.2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych przekazał wniosek J. K. do rozpoznania organowi rentowemu jedynie w zakresie żądania przyznania odsetek.

Wyrokiem z 28.02.2013r. Sąd Okręgowy w Szczecinie: I oddalił odwołanie; II przyznał wojskową rentę inwalidzką I grupy od 26 marca 2012 r. do marca 2015 r.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że J. K., ur. (...) przed podjęciem zawodowej służby wojskowej pracował jako pracownik fizyczny, ochroniarz, laminiarz, rzemieślnik, radiomechanik, funkcjonariusz Aresztu Śledczego w S.. Zawodową służbę wojskową odbywał w okresie od 1.11.1999 r. do 31.10.2009 r. w stopniu sierżanta. W okresie od 9.08.2003 r. do 7.02.2004 r. oraz od 31.01.2008 r. do 15.10.2008 r. pełnił służbę w Polskim Kontyngencie Wojskowym w (...) (w strefie działań wojennych). Od 22.07.2009 r. znajduje się pod systematyczną opieką (...) w S.. Decyzją Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w S. z 19.01.2010 r. otrzymał emeryturę wojskową od 1.12.2009 r. Sąd okręgowy zrelacjonował, że biegli sądowi z zakresu psychologii, neurologii, medycyny pracy oraz psychiatrii rozpoznali u ubezpieczonego: sprawność intelektualną w granicach normy dla wieku i poziomu wykształcenia, brak psychologicznych wskaźników organicznego uszkodzenia CUN, utrzymujące się zaburzenia w sferze emocjonalno-motywacyjnej wpływające obniżająco na funkcjonowanie sfery intelektualnej, przewlekły zespół stresu pourazowego pod postacią nasilonych zaburzeń depresyjno-lękowych. Badanie napięcia mięśniowego i siły kończyn, odruchów głębokich, zborności, ruchomości kręgosłupa, objawu L'a oraz próby R., objawu G., węzłów chłonnych, badanie osłuchowe oraz badanie przedmiotowe klatki piersiowej, jamy brzusznej, jak również badanie tętna na tętnicach grzbietowych stóp nie wykazało odchylenia od normy. W badaniu psychiatrycznym stwierdzono czyste sensorium, pełną orientację wielokierunkową, spłyconą ekspresję mimiczną, nieco wymuszony formalny kontakt słowny, rozproszoną uwagę czynnościową, osłabienie funkcji zapamiętywania, obniżony nastrój, niestabilny afekt, przy równoczesnym braku objawów psychotycznych i tendencji suicydalnych. Sąd pierwszej instancji wskazywał, że biegli wyjaśnili, że ze względu na typowy obraz zaburzeń emocjonalnych wywołanych wielomiesięcznym narażeniem na sytuacje ekstremalne przekraczającym możliwości adaptacyjne oraz znaczny stopień nasilenia tych dolegliwości, wyrażający się pozostawianiem od 22.07.2009 r. w leczeniu psychiatrycznym, J. K. stał się osobą niezdolną do służby, przy czym całkowita niezdolność do służby wojskowej występuje u ubezpieczonego w okresie od 26.03.2012 r., czyli daty badania biegłych lekarzy sądowych, do końca marca 2015 r. Niezdolność do służby wojskowej powstała u J. K. z

chwila podjęcia przez niego leczenia psychiatrycznego na Oddziale Dziennym (...) z powodu przewlekłego zespołu stresu pourazowego (...)). Znaczne nasilenie dolegliwości potwierdzone zostało dwukrotną terapią przeprowadzoną na tym Oddziale, wielomiesięcznymi zwolnieniami lekarskimi oraz utrzymywaniem się zaburzeń w postaci stanów depresyjnych, lękowych, zaburzeń snu, apatią, poczuciem wyobcowania emocjonalnego oraz okresowymi myślami suicydalnymi. Okoliczność, że w 2009 roku ubezpieczony odbywał turnus profilaktyczno-leczniczy dla żołnierzy wracających z misji po przebytych leczeniu i nie zgłaszał dolegliwości, w żaden sposób nie wykluczało tego, że rozwój zespołu pourazowego nastąpił po tym czasie. Nawracający charakter zaburzeń stresowych pourazowych nie rokuje pełnego powrotu do zdrowia.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 19 i 20 z.e.ż. oraz art. 12 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. z 2009 r., Dz.U. nr 153, poz. 1227 ze zm.) ocenił, że ubezpieczony nabył prawo do wojskowej renty inwalidzkiej II grupy od 26.03.2012 r. do marca 2015 r. (pkt II sentencji wyroku). Uwzględnił przy tym jako wiarygodne dowody z opinii biegłych. W odniesieniu do wcześniejszego okresu objętego treścią odwołania, z uwagi na brak jednoznacznych dowodów co do istnienia przed 26.03.2012 r. całkowitej niezdolności do służby wojskowej oraz częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonego, oddalił odwołanie. Jednocześnie sąd pierwszej instancji przyznał, że w sentencji swojego wyroku omyłkowo określił stopień grupy inwalidzkiej J. K. jako I, mimo że ustalenia wskazywały na istnienie II stopnia grupy inwalidzkiej żołnierzy całkowicie niezdolnych do służby wojskowej w rozumieniu art. 20 ust. 1 pkt 2 z.e.ż.

Sąd okręgowy nie uzasadnił rozstrzygnięcia oddalającego odwołanie (pkt I wyroku) w zakresie roszczenia dotyczącego zwiększenia podstawy wymiaru świadczenia o 10%.

Apelację od wyroku wywiodły obie strony procesu. J. K. zaskarżył rozstrzygnięcie w całości i wniósł o zmianę wyroku poprzez zmianę zaskarżonych decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego w S. z 5.05.2011 r. w zakresie przyjętego współczynnika wymiaru renty inwalidzkiej i przyznanie za okres od 5.05.2011 r. do 26.03.2015 r. renty inwalidzkiej w wysokości 80 % podstawy wymiaru tego świadczenia, jaka przysługuje inwalidom zaliczonym do II grupy inwalidzkiej powstałej wskutek choroby w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami tej służby, z tytułu której przysługują świadczenia odszkodowawcze. Ewentualnie wniósł o zmianę zaskarżonych decyzji w zakresie przyjętego współczynnika wymiaru wojskowej renty inwalidzkiej i przyznanie za okres 5.05.2011r. do 26.03.2012 r. renty inwalidzkiej w wysokości 50 % podstawy wymiaru tego świadczenia, jaka przysługuje inwalidom zaliczonym do III grupy inwalidzkiej powstałej wskutek choroby w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami tej służby, z tytułu której przysługują świadczenia odszkodowawcze, zaś za okres od 26.03.2012 r. do 26.03.2015 r. renty inwalidzkiej w wysokości 80 % podstawy wymiaru tego świadczenia. Skarżący wnioskował o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych sądowych. Zaskarżonemu wyrokowi ubezpieczony zarzucił: - obrazę przepisów prawa materialnego, art. 20 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 22 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 z.e.ż. przez jego wadliwe zastosowanie i przyznanie renty w wysokości 90% podstawy wymiaru z tytułu inwalidztwa I grupy, pomimo iż okoliczności sprawy wskazywały, że uzasadnione było uznanie inwalidztwa II grupy powstałego wskutek choroby w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami tej służby, z tytułu której przysługują świadczenia odszkodowawcze, a tym samym ustalenie ubezpieczonemu renty w wysokości 80% podstawy wymiaru z tytułu powyższego inwalidztwa za okres od 5.03.2011 r. (data wydania zaskarżonej decyzji) do 26.03.2015 r. (data ustalenie trwania inwalidztwa II grupy przez lekarzy biegłych); - art. 20 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 22 ust. 1 pkt. 3 i ust. 2 z.e.ż. przez jego niezastosowanie w sprawie, co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia odwołania i odmowy przyznania ubezpieczonemu renty w wysokości 50% podstawy wymiaru z tytułu inwalidztwa III grupy, pomimo iż okoliczności sprawy wskazywały, że uzasadnione było uznanie inwalidztwa III grupy powstałego wskutek choroby w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami tej służby, z tytułu której przysługują świadczenia odszkodowawcze za okres od 5.05.2011 r. do 26.03.2012 r., a tym samym ustalenie ubezpieczonemu renty w wysokości 50% podstawy wymiaru; - naruszenie przepisów postępowania, art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz nieprawidłową i sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania jego ocenę, poprzez uznanie, że J. K. nie sposób było uznać za inwalidę III grupy powstałej wskutek choroby w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami tej służby, z tytułu

której przysługują świadczenia odszkodowawcze za okres od 5.05.2011 r. do 26.03.2012 r. pomimo tego, że co innego wynikało z treści opinii lekarzy biegłych sądowych, oraz uznanie, że opinie biegłych sądowych mogą stanowić podstawę rozstrzygnięcia, mimo ich wzajemnej sprzeczności oraz naruszenia podstawowych zasad ich wykonywania; a także przez pominięcie innych dowodów zgłoszonych przez ubezpieczonego, w szczególności dokumentów lekarskich pochodzących od lekarzy niezwiązanych z wojskiem, a wskazujących na powstanie inwalidztwa od 22 lipca 2009 r.; - art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. przez jego zastosowanie w sprawie i oddalenie odwołania, podczas gdy okoliczności przemawiały za uwzględnieniem odwołania.

Natomiast organ rentowy zaskarżył rozstrzygnięcie w części dotyczącej punktu II, zarzucając naruszenie art. 20 ust. 1 pkt 1 z.e.ż. przez przyznanie osobie całkowicie niezdolnej do służby i częściowo niezdolnej do pracy renty inwalidzkiej pierwszej grupy. Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę punktu II wyroku i przyznanie J. K. wojskowej renty inwalidzkiej drugiej grupy od 26.03.2012 r. do marca 2015 r.; ewentualnie o uchylene zaskarżonego wyroku w tej części i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje.

Apelacje stron, co do zasady były uzasadnione, ponieważ sąd I instancji w istotnej części roszczenia nie rozpoznał istoty sprawy. Sąd apelacyjny w szczególności wziął pod uwagę charakter i zakres zgłoszonego roszczenia. Należy bowiem zauważyć, że zgodnie z art. 19 ustawy z 10.12.1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin renta inwalidzka przysługuje żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej, który stał się inwalidą wskutek stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu: 1) w czasie pełnienia służby albo 2) w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby, jeżeli inwalidztwo jest następstwem urazów doznanych w czasie pełnienia służby lub chorób powstałych w tym czasie; 3) w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby wojskowej, jeżeli inwalidztwo jest następstwem wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej albo choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej. Dalej, jak stanowi art. 20. 1. Ustala się trzy grupy inwalidztwa żołnierzy całkowicie niezdolnych do służby: 1) I grupę - obejmującą całkowicie niezdolnych do pracy; 2) II grupę - obejmującą częściowo niezdolnych do pracy; 3) III grupę - obejmującą zdolnych do pracy. 2. W zależności od przyczyny powstania inwalidztwa pozostaje ono w związku lub nie pozostaje w związku ze służbą. 3. Inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą, gdy powstało wskutek: 1) zranienia, kontuzji lub innych obrażeń doznanych w czasie wykonywania obowiązków służbowych; 2) wypadku pozostającego w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych; 3) chorób zakaźnych panujących w miejscu służbowego pobytu żołnierza; 4) chorób powstałych w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby; 5) chorób i schorzeń, które istniały przed powołaniem do służby, lecz uległy pogorszeniu lub ujawniły się w czasie trwania służby wskutek szczególnych właściwości lub warunków służby na określonych stanowiskach. Natomiast w myśl art. 22. 1. Renta inwalidzka wynosi dla inwalidów zaliczonych do: 1) I grupy - 80%, 2) II grupy - 70%, 3) III grupy - 40% - podstawy wymiaru. 2. Rentę inwalidzką zwiększa się o 10% podstawy wymiaru inwalidom, których inwalidztwo powstało wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą lub wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami tej służby, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze. Przedstawione przepisy zatem wymagają by organ rentowy, zanim przyzna prawo do renty inwalidzkiej ustalił całkowitą niezdolność do służby wojskowej, bowiem ta przesłanka determinuje ustalenie grupy inwalidzkiej. Rentę przyznaje się w związku ze służbą lub bez związku ze służbą, w zależności od przyczyny powstania inwalidztwa; w każdym przypadku ustala się grupę inwalidzką w skali do III, która jest uzależniona od stopnia niezdolności do pracy na ogólnym rynku pracy. Zatem kolejnym obowiązkiem organu rentowego przyznającego to świadczenie, jest ustalenie związku inwalidztwa ze służbą oraz stopnia niezdolności do pracy na ogólnym rynku pracy. W dalszej kolejności wskazane przepisy przewidują, że każdy komu przyznano rentę inwalidzką w związku ze służbą może uzyskać prawo do jej zwiększenia o 10 % ale tylko wtedy, gdy inwalidztwo powstało wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą lub wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami tej służby, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze.

W sprawie ubezpieczony 10.06.2010 r. złożył do organu rentowego standardowy formularz, w którym zaznaczył, że prosi o skierowanie na komisję lekarską w celu ustalenia grupy inwalidzkiej i uprawnień do wojskowej renty inwalidzkiej. Organ rentowy skierował ubezpieczonego do Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w S. celem ustalenia grupy inwalidzkiej (k. 37 akt emerytalnych). Komisja terenowa orzeczeniem nr (...) postawiła rozpoznanie w trzech punktach, orzekła zdolność do zawodowej służby wojskowej, uznała, że schorzenia wymienione w punktach 1 i 3 pozostają w związku ze służbą wojskową, a wymienione w punkcie 2 nie pozostaje w związku ze służbą wojskową oraz nie zaliczyła ubezpieczonego do żadnej grupy inwalidztwa (rozważała inwalidztwo z ogólnego stanu zdrowia, w związku ze służbą wojskową, w związku ze służbą wojskową powstałe wskutek wypadku/choroby, z którego przysługują dodatkowe świadczenia odszkodowawcze). Wskutek odwołania ubezpieczonego Rejonowa Wojskowej Komisji Lekarskiej w B. orzeczeniem nr (...) orzekła utrzymanie w mocy orzeczenia Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w S.. Ostatecznie, organ rentowy sporną decyzją odmówił przyznania renty. Ubezpieczony złożył odwołanie jednak, co do istoty roszczenia dodatkowo zażądał zwiększenia podstawy wymiaru świadczenia o 10%. Należy więc zauważyć, że ubezpieczony przed organem rentowym domagał się renty inwalidzkiej na podstawie cyt. art. 19 ustawy z 10.12.1993 r., czyli organ rentowy, co do istoty słusznie badał związek długotrwałego naruszenia sprawności organizmu ze służbą, a w konsekwencji oceny, że ubezpieczony jest zdolny do zawodowej służby wojskowej odmówił przyznania renty zważywszy, że zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy grupę inwalidzką można przyznać tylko żołnierzowi całkowicie niezdolnemu do służby. Jednak w odwołaniu i na etapie postępowania sądowego ubezpieczony w istocie rozszerzył powództwo ponieważ, oprócz żądania renty zgłosił też roszczenie o zwiększenie o 10% podstawy wymiaru renty inwalidom, których inwalidztwo powstało wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą lub wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami tej służby, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze. W ocenie sądu apelacyjnego jest to samodzielne przedmiotowo żądanie oparte na przepisie prawa materialnego art. 22 ust.2 ustawy, które wymaga dodatkowych ustaleń w stosunku do tych dokonanych na potrzeby roszczenia podstawowego, o rentę inwalidzką. Z punktu widzenia organu rentowego to dodatkowe roszczenie powoda nie miało znaczenia prawnego, ponieważ organ rentowy orzekł, że ubezpieczony jest zdolny do służby wojskowej, co wykluczało prawo do renty inwalidzkiej, i oczywiście dyskwalifikowało – jako pochodne - roszczenie o zwiększenie podstawy wymiaru renty inwalidzkiej. Natomiast inaczej przedstawia się sytuacja procesowa na etapie postępowania sądowego zważywszy, że sąd okręgowy przyznał ubezpieczonemu rentę w zamkniętym okresie, a jednocześnie oddalił odwołanie. Sąd okręgowy nie uzasadnił dlaczego oddalił odwołanie co do żądania sformułowanego na podstawie art. 22 ust. 2 ustawy. Nie dokonał też ustaleń na potrzeby subsumcji z art. 22 ust 2 ustawy zważywszy, że biegli sądowi nie opiniowali, czy schorzenie stwierdzone u ubezpieczonego powstało wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą lub wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami tej służby, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze w rozumieniu ustawy z 11.04.2003r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (Dz.U. nr 83, poz. 760 ze zm.). Ostatecznie powyższe wskazuje, że sąd okręgowy w tym zakresie nie rozpoznał istoty sprawy.

Z drugiej strony, sąd okręgowy przyznał, że jego rozstrzygnięcie w części dotyczącej przyznania renty nie odpowiada ustaleniom sprawy, co też sąd apelacyjny potwierdza. Mianowicie, za biegłymi sądowymi sąd I instancji ustalił, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do służby wojskowej od 26.03.2012 r. do marca 2015 r. oraz jest częściowo niezdolny do pracy; to powinno uzasadniać przyznanie II grupy w wysokości 70 %, zaś sąd okręgowy przyznał I grupę.

Sąd apelacyjny prezentuje utrwalone stanowisko, że sąd ubezpieczeń społecznych nie działa w zastępstwie organu rentowego, a przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji, a między stronami spornych. Przed sądem wnioskodawca może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy, natomiast nie może żądać świadczeń nie objętych wcześniejszą decyzją organu rentowego. W sprawie sąd okręgowy przyznał ubezpieczonemu częściowo rentę i bez uzasadnienia oddalił żądanie zwiększenia renty z powodu związku inwalidztwa z wypadkiem pozostającego w związku ze służbą lub powstania inwalidztwa wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami tej służby, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze. To ostatnie roszczenie jest w istocie nowym żądaniem materialno prawnym, co do którego organ rentowy nie wydał decyzji. W takim stanie

sprawy istnieje więc konieczność uprzedniego rozstrzygnięcia sprawy decyzją organu rentowego. Co prawda w trakcie dotychczasowego postępowania administracyjnego organ rentowy uznał J. K. za zdolnego do służby wojskowej, to jednak sąd apelacyjny miał na uwadze, że oba świadczenia – renta i zwiększenie - są ze sobą nierozzerwalne i tym samym przy pierwszorazowym wniosku zachodzi konieczność ich łącznego rozstrzygnięcia. W ocenie sądu apelacyjnego orzekanie w takim stanie sprawy przez sąd ubezpieczeń społecznych o prawie do tak skonstruowanego świadczenia (70% renty inwalidzkiej II grupy zwiększonej o 10%) byłoby przedwczesne i spowodowałoby pominięcie rozstrzygnięcia sprawy w Wojskowym Biurze Emerytalnym, co przeczy istocie rozwiązań proceduralnych na gruncie rozpoznawania spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych. Z drugiej strony, wzgląd na ekonomię procesową, przy jednoczesnym stwierdzeniu błędnego rozstrzygnięcia sądu I instancji co do renty inwalidzkiej, uzasadnia uznanie, że celowym będzie ponowne rozpoznanie całości żądania od etapu postępowania administracyjnego. Sąd apelacyjny miał również na uwadze, że w apelacji organ rentowy nie kwestionował ustalenia sądu okręgowego w zakresie stwierdzenia całkowitej niezdolności ubezpieczonego do służby, co pozwala na wniosek, że przy ponownym rozstrzygnięciu sprawy decyzja organu rentowego może być inna od dotychczasowej.

Mając na uwadze przedstawioną ocenę prawną sąd apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 4 k.p.c., a także poprzedzając go decyzję Wojskowego Biura Emerytalnego i zgodnie z art. 477^{14a} k.p.c. sprawę przekazał do ponownego rozpoznania organowi rentowemu. Roszczenie ubezpieczonego o rentę inwalidzką na podstawie art. 19 ustawy, w tym jej zwiększenie na podstawie art. 22 ust. 2 ustawy będzie przedmiotem ponownych ustaleń i oceny organu rentowego. Wobec zaprezentowanego stanowiska prawnego nie ma konieczności analizowania zarzutów apelacji organu rentowego.